

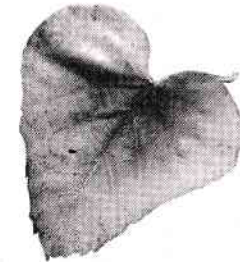
LBRIS

We know
books

Clara Toma

Inimă înfrunzită

369 de poeme

Editura *Carte inspirată*
București | 2024

***Pentru hrana echilibrată a sufletului tău,
consumă minim o poezie pe zi!***

Îmi amintesc despre mine că în copilărie am început să scriu ceva care se voia a fi o carte S.F. Nu am terminat-o, m-am oprit după câteva capitole.

Îmi mai amintesc că țineam un jurnal în care îmi scriam tot felul de gânduri, idei, povestiri despre ceea ce făceam, spuneam, auzeam. Iar în adolescență, scriam despre ceea ce visam, trăiam, iubeam.

Un jurnal pe care îl ascundeam cu grijă și cu teamă, să nu-l găsească ochii prea-curioșilor.

Jurnale am continuat să scriu tot timpul vieții. Jurnalul a fost mereu confesorul meu.

Nu îmi amintesc însă foarte clar când am scris primele versuri. Am regăsit în agendele vechi câteva poeme scrise în timpul adolescenței. O mulțime de caiete, carnețele cu notițe au fost pierdute pe potecile vieții, odată cu ele s-au pierdut și poemele.

Am scris versuri nu doar în agende pierdute dar și pe colțuri de șervețel, în vreo seară sau vreo dimineață când poposeam la vreo terasă.

Am scris poeme pe frunze, toamna. Am scris poeme în scrisori trimise iubiților mei sau unor prietene bune.

Poeme rătăcite în colțuri de viață și de lume.

Poeme pe care nu le mai pot recupera.

Ce s-a păstrat, s-a păstrat.

De când laptopurile țin loc caiete de notițe, mi-am scris poemele și le-am pus la păstrare în sertare-foldere

sau le-am scris uneori direct pe rețelele de socializare, în momente de inspirație spontană.

Din când în când, mi-am publicat versurile în câte un volum subțirel.

Profit de faptul că am propria editură și îmi pot fi propriul editor.

Continui să cred că poezia va dăinui mereu și că mereu vor exista oameni care vor scrie și vor citi cu drag poezie. Poate e o utopie. Dar țin la utopiile mele, așa cum țin și la poeziile mele.

Așa cum sunt ele, bune, rele, sunt o parte din mine. O parte din mine pe care parcă încep să o prețuiesc din ce în ce mai mult cu fiecare vers pe care îl scriu, cu fiecare zi care trece din această efemeră existență.

În acest volum am adunat 369 de poeme, o selecție de suflet, poeme care au mai fost deja publicate, cât și poeme care se văd pentru prima oară între copertile unei cărți.

Este un cadou pe care mi-l fac mie și deopotrivă ție, om iubitor de poezie.

Clara Toma, autor și editor

*București,
7 noiembrie 2024*

Cine este Clara Toma?

Prefață de Șerban Codrin

Poetul este o închipuire a mea, cititorul de poezie, sau eu, cântărețul rostind versurile, îl caut și s-ar putea să îl găsesc. Abia atunci poetul capătă sensul și forma unei epopei, a unui imn sacru, a unei balade, a unei ode. Așadar, eu îl creez pe poet din propriile sale versuri, metafore, rime.

Iată un poet! Compune scurte poeme gnomice, sau „poeme pentru lumea mea”, sau „compoziții în versuri și culori”, sau „poeme aniversare”, așa cum pe alții îi apreciem pentru fabulele, satirele sau elegiile lor.

Un poem ar fi acesta:

*„învățăm, greșind, să iertăm
învățăm, căzând, să zburăm
învățăm, sferind, să vindecăm
învățăm, încătșați, să eliberăm
învățăm, mirându-ne, să înțelegem
învățăm, îndoindu-ne, să credem
învățăm, plecând, să ne întoarcem
învățăm, pierzând, să învingem
învățăm, tăcând, să vorbim
învățăm, plângând, să zâmbim
învățăm, distrugând, să construim
învățăm, primind, să dăruim
învățăm, urând, să (ne) iubim
învățăm, trăind, să trăim...”*

Poemul pare, însă nu este ciudat; poemul pare, însă nu este didactic; poemul pare neterminat, înseamnă că mă invită pe mine, cititorul, să îl termin, în orice caz, să îl continui, să devin coautor.

În cele din urmă, trebuie să recunosc, poemul este paradoxal, ceea ce nu se prea întâmplă în poezia românească decât foarte rar. Să îl căutăm pe autor: are o cultură cu rădăcini extrem orientale, practică gimnastica spirituală, yoga, ține cursuri de dezvoltare personală, vocațională, relațională, este în dialog cu alți poeți, artiști plastici sau practicanți ai învățăturilor și meditației filozofice venite spre occidentul european din Asia profundă, budistă, lamaistă, zen. Nu-i așa că lucrurile devin nu complicate, ci, din nou, paradoxale?

Clara Toma este, mai departe, o scriitoare ambițioasă, o povestitoare cu har, o romancieră, o eseistă cu totul strălucitoare, inteligentă, așa că, vă rog, citiți, studiați cu creionul în mână, recitiți „*Exerciții de scris... Viața*”, o carte emblemă, o carte care merită raftul întâi, alcătuită din zeci și zeci de scurte eseuri, poeme în proză, aforisme.

Iată, în întregime, un singur text:

„Nu vom intra în dansul trist al dezamăgirii dacă nu ne vom lăsa învăluiți și furați e cântecul ademenitor al amăgirii; inima și privirea limpede pot fi călăuze sigure prin desișul Realității împânzite de atâtea iluzii” (din volumul „*Exerciții de scris... Viața*”).

Un grup foarte numeros de poeți români a preluat, după talent și forță de inițiere, specii literare ale poeziei zen, japoneze. Repet, este vorba de talent și forță de inițiere. Clara Toma se dovedește în ambele ipostaze o poetă inspirată, compunând câteva dintre cele mai frumoase *tanka*, *renku* și *haiku*, a câștigat concursuri și va mai câștiga.

„Semne pe nisip -
încredințând valului
toată povestea”

Și:

„De ce trec anii -
răspunsurile printre
frunze ruginii”

Cele câteva sute de *haiku*, *tanka*, ciclul ambițios de *renku* în dialog cu minunatul poet/haijin Eduard Țară, o ridică pe Clara Toma printre cei trei, patru autori români importanți de poezie zen.

Dacă eseurile au fost antologate în câteva volume, și poezia Clarei Toma își cere dreptul la antologare, la deschiderea spre cititori, spre analize critice, estetice, filozofice. Bineînțeles, în poezie, în general, în literatură, drumul este lung și greu, cere eforturi nu numai din partea scriitorului, ci și a cititorului său, amândoi alcătuint o mică echipă, unde cititorul descoperă și, în cele din urmă, alcătuiește propriul său chip, profil al poetului,

sau romancierului sau al... „diamantului” pe care îl șlefuieste odată cu descoperirea:

„...sufletul fiecărui om este un diamant îngropat într-un munte de pământ. Dacă știi să îl cauți, iar apoi, după ce l-ai găsit, dacă știi să-l cureți și să-l șlefuiști, cu grijă și cu conștiința că ai în mâna ta ceva valoros, poți spune că te-ai îmbogățit cu adeărat...” (Un diamant... din „Exerciții de scris... Viața”).

Hotărât lucru, Clara Toma este un diamant în curs creator de șlefuire, de împlinire, de strălucire. Singurul meu îndemn se îndreaptă spre rugămintea să o citiți în zecile de poeme bine temperate, de multe ori de un modernism accentuat, aluziv, persuasiv, întotdeauna ironic și autoironic, semn al celor aleși nu de peniță sau creion, ci de talentul dedicat fiecărui vers, aforism, paragraf, „misiune și crez”, cuvânt potrivit la locul potrivit.

Poeta creează cu Bucurie, cu Pasiune, cu Entuziasm, cu Dragoste, cu Inspirație, cu Armonie, cu Credință... așa cum ea însăși mărturisește.

Șerban Codrin Denk

♥ De la început...

de la începutul Începutului
totul este legat
prin nodul fără sfârșit al Iubirii.

Să îl dezlege cine știe, cine poate, cine vrea...
Dar de ce l-ar dezlega?

♥ crengi dezgolate –
primăvara începe
cu prima floare
(*micropoem*)

♥ semafor defect –
dirijând calm traficul
o floare de mac
(*haiku*)

...astăzi, în fața pânzei albe.
Culori deschise ca o poartă între o Lume
și o altă Lume.
Poartă deschisă cu Cuvinte-cheie
în orice limbă tăcută sau vorbită.
...dincolo de cuvinte și culori,
spre toate lumile este Poartă și Cheie:
Iubirea

♥ *Detalii*

Uneori ce vedem este doar un detaliu dintr-un întreg.
Întreg compus și recompus
din detaliu așezat lângă un alt detaliu.
Întreg descompus detaliu cu detaliu.
Un întreg pe care uneori nu-l vedem
pentru că adesea confundăm întregul cu detaliul.
Uneori tot ce vedem
e un întreg pierdut printre detaliile lui.
uneori ce vedem este doar... ce vedem.
...detalii...
Suntem Detalii ale Marelui Întreg.

6 frunze ruginii –
ce greu se răsuțește
cheia în ușă
(*haiku*)

♥ *La ceas de seară*

picioare diferite
având în comun
șosetele scurte,
uneori desperecheate,
prinse la mijloc
între talpa omenească,
adesea prea obosită,
și talpa fără odihnă
a două perechi de încălțări
dornice parcă
să repornească
la miezul nopții
sau în zorii zilei
cu stângul
sau cu dreptul
în aceeași direcție:

a inimii

8 *Revelație*

...câte sunt ascunse
chiar în văzul lumii
și câte-s de văzut
în ce nu se arată...

9 privire în gol –
reflectat în oglindă
adâncul nopții
(*haiku*)

10 tort neterminat –
din rețeta bunicii
cuvinte lipsă
(*haiku*)

11 priviri galeșe –
ciocolata amară
uitată-n ceașcă
(*haiku*)

12 *Seninul de astăzi.*

Brațele lungi ale unui copac încă înfrunzit
au șters urmele toamnei și ale norilor.
Peste cerul curat ca o scrisoare necită
îmi așez palmele cu degetele răsfirate.
Închid ochii și mă uit.
Mă uit pe mine ca să simt bine
tot ce vrea El să mi se arate.

(versuri inspirate de infinitul culorilor de astăzi și de
cuvintele lui Odysseas Elytis: „Doamne, cât albastru
cheltuiești ca să nu te vedem...”)

13 Ziua lecturii –
citite-n același timp
trei cărți de tarot
(*micropoem*)

14 lacul secat iar –
în ochii pescarului
nici măcar lacrimi
(*haiku*)